

THAI A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
THAÏ A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
TAILANDÉS A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Monday 19 May 2003 (morning)

Lundi 19 mai 2003 (matin)

Lunes 19 de mayo de 2003 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

จงเลือกวิจารณ์ข้อเขียนที่คัดมานี้เพียงข้อเขียนเดียว

1 (a)

ผูกพันมั่นคง

<p>ได้มานั้นหรือคือได้มี ได้ดังหวังที่ ทนรอมา อิมทรวงเกษมเปรมอิริยา</p> <p>5 ได้นาฬิกา มาผูกพัน เน้นนานคอยรอคืนต่อวัน ชมใจใฝ่ฝัน ชมเฝ้าคอย</p> <p>10 รอถึงเวลาอย่างเลื่อนลอย ทรมานไม่น้อย จึงได้มา ง่ายตายบทจะได้เวลา ง่ายตายได้นาฬิกา</p> <p>15 ได้เห็นกล พิศดูนาฬิกาประจำตน เฟ่งเข็มเล็มวน ตามกลไก พิศสีย่อมสีส้มกับวัย</p> <p>20 พิศทรงทันสมัย ดูสวยดี พิศพลังนาฬิกาเล็มนาที่ ลืมพิศเวลารวี ที่คั่นเคย</p> <p>25 ดูเข็มเล็มวงไม่ลงเคย</p>	<p>เวียนวิถีชี้เฉลย เป็นโมงยาม สม่่าเสมอระบบระเบียบช่างเรียบงาม ไม่ล้ำแรงทรมาน</p> <p>30 ตามเวลา จ้องชีวิตเข้มเต็มเต็มตา เฟ่งเข็มมายา เพียรจ้องผจญ ประหลาดดอกใจไหวกังวล</p> <p>35 ดั่งเข็มมาเล็มตน เล็มชะตา ได้มีนั้นหรือคือได้มา เล่นเล่นเฝ้าเวลา นำคร่ำเมกรง</p> <p>40 หมุนข้อมือดูอยู่วังเวง นาฬิกาตัวเอง คร่ำเคร่งเดิน สายผูกผูกมันเสียเหลือเกิน ผูกพันเผชิญ</p> <p>45 ทุกช่วงไป สร้างเงื่อนเวลามาผูกใจ ผูกทุกสิ่งไว้ ในนาฬิกา</p>
---	--

โดย แรคคำ ประโดยคำ จากหนังสือรวมกวีนิพนธ์ ในเวลา (1998)

- บทกวีใช้วิธีการอย่างไรเพื่อสื่อถึงความหลงใหลของตัวละครที่มีต่อนาฬิกาที่เพิ่งได้รับมา
- บทกวีนำเสนอความแตกต่างระหว่างเวลาตามธรรมชาติกับเวลาที่มนุษย์ประดิษฐ์อย่างไร
- จงวิเคราะห์วิธีการที่บทกวีใช้แนะนำว่าตัวละครตกเป็นทาสของนาฬิกา
- ท่านคิดว่าโครงสร้างของบทกวีช่วยให้ท่านเข้าใจและประทับใจบทกวีชิ้นนี้มากน้อยเพียงใด

1 (b)

พ่อกลับมาบ้านเย็นวันนั้น หลังค่อมใหญ่ หน้ามอมไปด้วยเหงื่อเหนียวที่ซัดเอาฝุ่นเหนอะๆไว้ และแขนสกปรก ตั้งแต่ปลายนิ้วขึ้นมาจนถึงข้อศอก พ่อถอดเสื้อกางเกงชุดสีก็ออกผึ่ง คิ้วผ้าขาวม้ากับงานสบู่ม้วนผลัดเข้าไปในห้องน้ำ พวกเราได้ยินเสียงอาบซู่ๆ อยู่ครู่หนึ่งพ่อก็โผล่ออกมา คราวนี้ดูเป็นคนใหม่ไปทั้งตัว หน้าตาสะอาดเกลี้ยงเกลาขึ้น หลังหายงอและไหล่หายตก แต่รอยเหน็ดเหนื่อยจากงานหนักยังเกาะอยู่ที่ขอบตาและมุมปากเหมือนเก่า

5 พ่อออกมายืนกลางห้อง เอาผ้าเช็ดตัวขี้หัวจนผมกระจุย ร้องบอกด้วยเสียงเหมือนจะประกาศแก่ทุกๆ คนในห้องว่า "ประเดี๋ยวเราจะไปนั่งรถเที่ยวกัน"

แม่ทอดไข่ฟูส่งกลิ่นชวนกินน้ำลายอยู่หน้าเตาไฟ เอาปลายตะหลิวเคาะขอบกระทะพลางยิ้มอย่างชื่นใจ "ถ้าจั้น คุณช่วยเอาดาอุ๊ติดกับยายหน่อยไปอาบน้ำให้ด้วยซีคะ" แม่ว่า "ฉันทิ้งมือไม่ว่าง แกงเผ็ดกำลังจะเดือด"

"แกงเผ็ดเขียวจะวันนี้?" พ่อยิ้มรำเสียดริมฝีปากเหมือนกำลังจะได้กินอาหารทิพย์ แกงเผ็ดเป็นของที่พ่อโปรดแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว ริวเหนียวๆ ที่ขอบตาและมุมปากหายไปทันที

10 พ่อใช้มือซ้ายหัวตาอุ๊ต เอามือขวาซ้อนกันยายหน่อยขึ้นจากพื้น "มา--ลูก ไปอาบน้ำ พ่อจะรดให้ เดี่ยวกินข้าวแล้วเราจะได้นั่งรถไปเที่ยวกัน"

"แล้วพ่อซื้อไอติมแท่งให้หนูด้วยนะ" เจ้าอุ๊ตปะเหลาะ

ยายหน่อยยังพูดไม่เป็น เพราะแกเพิ่งอายุไม่ชนชวบ ได้แต่ทำตาแจ้ว ยิ้มเห็นฟันน้ำนมสองซี่ที่เพิ่งโผล่ออกมา

15 จากเหงือกแดงๆ

ผมกำลังนอนสูดกลิ่นไยฟูของแม่อยู่ที่มุมห้องอย่างเพลิดเพลิน ผมร้องว่า "ใครไปก็ไปแต่ผมไม่! ผมจะอยู่บ้านเป่าหีบเพลงของผมดีกว่า"

พ่อกำลังอุ้มน้องทั้งสองของผมเข้าห้องน้ำหยุดชะงักทันที แต่ไม่พูด แม่กำลังคนแกงในหม้อ หันมาดู "ทำไมละตาอืด? ทำไมไม่ไปกะพ่อ หีบเพลงนะเอาไปเป่าในรถก็ได้"

20 ผมมองไปที่พ่อซึ่งยังยืนตัวแข็งอยู่หน้าห้องน้ำ แขนของพ่อเต็มไปด้วยแผลเป็น มันเป็นเส้นดำๆ พาดกันไปพาดกันมาจนน่าเกลียดจริงๆ ผมรู้สึกอายแทนพ่อเหลือเกิน ผมร้องบอกพ่อว่า "พ่อกลับบ้านมาเหนื่อยๆ ทำงานหนักมาทั้งวัน กินข้าวอิมแล้ว นอนเล่นอยู่กับบ้านไม่ดีกว่าหรือ? พ่อขับอ้ายรถบรทุกบ่าๆ นั้นมาตั้งแต่หัวรุ่งจนห้าโมงเย็น พ่อไม่เบื่อ มันบ้างหรือ?"

25 "พ่อไม่เคยเบื่อ" พ่อตอบโดยไม่หันมาทางผม มือยังอุ้มน้องสองคนอยู่ "และพ่อก็ไม่เคยคิดว่ารถของพ่อจะเป็นรถบ่าๆ พ่อคิดว่ามันเป็นรถที่วิเศษที่สุดในโลก เพราะมันหาเลี้ยงพ่อและแม่เจ้า และพวกเจ้าทุกคนอยู่ทุกๆ วัน"

"แต่ผมเบื่ออ้ายรถสับปะรังเคของพ่อเต็มทีแล้ว" ผมตะโกน "ผมเกลียดมัน ผมไม่ยอมนั่งมันไปไหนๆ ละ"

พ่อหันไปพูดกับแม่ด้วยเสียงปร่าๆ "ฟังสิแม่น้อย ฟังลูกคนโตเราพูดซี! เขาเป็นบุคคลพิเศษในบ้านนี้—พิเศษที่สุด เขาเป็นผู้ดี เขาไม่ใช่คนจนๆ อย่างเราเสียละ"

แล้วพ่อก็อุ้มน้องสองคนของผมเข้าห้องน้ำ

30 แม่หันขวับมาทางผมทันที "ปากคอร้ายนัก ตาอืด อายุเท่านี้ทำหัวสูง อะไร--ไปเก็บของเล่นของน้องแอบๆ ไว้ข้างฝาเดี๋ยวนี้ ประเดี๋ยวจะได้วางสำหรับกินข้าวกินปลาแกกัน แล้วก็อย่าลืม--ลูกต้องไปเที่ยวกับพ่อเย็นวันนี้"

โดย อิศรา อมันตกุล จากเรื่องสั้นชื่อ "หยาดเหงื่อและความทรงจำ" (1955)

- ท่านคิดว่าการเล่าเรื่องผ่านมุมมองของอึดผู้เป็นลูกชายมีความสำคัญต่อเรื่องอย่างไร
 - จงวิเคราะห์การบรรยายลักษณะของพ่อในสายตาของอึดว่ามีลักษณะพิเศษอย่างไร และสื่อให้เราเข้าใจบุคคลิกนิสัยของพ่อ และทัศนคติของอึดที่มีต่อพ่ออย่างไรบ้าง
 - จงเปรียบเทียบทัศนคติของพ่อและอึดที่มีต่อภรรยาของพ่อว่าแตกต่างกันอย่างไร และสื่อให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างพ่อ-ลูกคูน้อยอย่างไรบ้าง
 - ท่านคิดอย่างไรต่อความขัดแย้งระหว่างพ่อ-ลูกคูน้อยที่นำเสนอในเรื่องสั้นที่ตัดตอนมานี้
-